

Căminele muncitorești pentru tineret

„Afară-i vopsit gardu'...”

Comisie condusă de tovarășul Dumitru David — secretar al Comitetului municipal de partid — a vizitat, cu o lună înaintea noastră, căminele muncitorești pentru tineret din Bacău, a constatat modul defectuos în care acestea funcționează și a dat atît la fața locului, cît și într-o ședință, indicațiile de rigoare în vederea îmbunătățirii activității lor viitoare. Am participat și noi la ședința aceea, am ascultat promisiunile ferme făcute de președinții de sindicat și de secretarii U.T.C. ai unor întreprinderi și eram incredințați că, în scurtă vreme, lucrurile vor fi puse la punct. Dar vizita pe care am întreprins-o recent la aceste cămine, însoțită de tovarășii **Julian Loafe** — secretar al Comitetului județean U.T.C. și **Vasile Mitu** — secretar al Comitetului municipal U.T.C. — ne-a demonstrat că nu s-a schimbat absolut nimic. Promisiunile au fost — ca să folosim o expresie de mult consacrată — apă de ploaie. De aceea vom spune aici lucrurile pe nume, fără menajamente. Ne obligă la aceasta etica de gazetari și incredința noastră că numai servind adevărul presa poate fi penetrantă, eficientă.

CĂMINUL ÎNTEPRINDERII DE MAȘINI UNELTE

Bloc nou, aspect exterior plăcut. Dar, afară-i vopsit gardul, înăuntru-i leopardul. În holul de la intrare, ca de altfel și în holurile interioare, e întineric beznă. Portarul ne salută și ne legitimează reglementar. Aprindem un chibrit ca să poată vedea cine sîntem. Intrăm în camera 16. 4 locatari. Pe pereți, lipite, vederi și fotografii colorate din reviste. În mijlocul încăperii o masă. Lingă masă un reșou pe care dă în clocot supa de fidea.

— Condițiile de locuit sînt în general acceptabile — spune Neta Diaconu — rectificatoare la secția mecanică ușoară.

— De ce „în general” și de ce numai „acceptabile”? întreb.

— Nu avem zilnic apă caldă la baie, nu există un orar, dușurile nu pot fi folosite pentru că n-au capacele de sus, acelea care imprăștie apa. Nu știu cum se numesc. Pe holuri, la baie și în bucătărie nu sînt becuri. În cameră ne-ar trebui două cuiere. Sîntem fete și avem multe lucruri. Șifonierul nu ne ajunge. Despre activități culturale sau recreative ce să vă spun? Există o sală în care se joacă tenis.

În camera 117, frezorul Costică Stan scrie o scrisoare părinților săi din comuna Scorteni: „Dragă mamă și tată, aflați despre mine căci...”

Se simte bine aici, e cald, lenjeria se schimbă o dată pe săptămînă, dar... și urmează exact aceleași observații pe care le-a formulat și Neta Diaconu.

De undeva vine un miros acru, puternic. Întorc privirea și descopăr o oală imensă, în care se află o varză murată. Alături, diverse ustensile de bucătărie. Deci și aici se gătește în cameră.

La baie, e într-adevăr întineric, dușurile nu au capace (nici eu nu știu cum se cheamă). **Bucătăria e goală.** Lumină becului e suplinită de flacăra aragazului care încălzește un fier de căcat. La fiecare etaj există cite un aragaz cu trei ochiuri. Puțin pentru cei 80 de locatari care ar trebui să-l folosească.

Există o bibliotecă, dar nu funcționează.

Ar trebui să se înființeze un club cu televizor și jocuri distractive. Pînă una alta, însă, ar fi bine să se pună un bec în camera în care se află masa de tenis. Altfel aceasta rămîne în continuare o simplă mobilă.

CĂMINUL I. R. AV.

(Blocurile 10 și 11 din cartierul Aviatori):

Ambele blocuri sînt proprie-

Un „Regulament-Cadru”, elaborat în anul 1973 de Consiliul Central al Uniunii Generale a Sindicatelor din România și de Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist, cuprinde numeroase și utile recomandări privitoare la buna organizare și funcționare a căminelor muncitorești pentru tineret. Între altele, se menționează că aceste cămine trebuie să fie dotate de către întreprinderile tutelare în așa fel, încît să asigure tinerilor condiții civilizate de viață și o permanentă și diversă activitate cultural-educativă.

În bună măsură, cele 18 cămine muncitorești pentru tineret din județul Bacău, care cuprind 4.600 de tineri, răspund acestor deziderate. De curînd, Comitetul județean U.T.C. a

tatea I. L. L.-ului. De aceea întreprinderea nu are dreptul să le doteze și nici să ia măsuri împotriva recalitrantilor. Încercările, timide, e drept, de a potoli zelul bahic al unora și vocația pentru scandal a altora s-au lovit sistematic de același răspuns:

— „Lasă-mă dom'le în pace, am contract cu I.L.L.-ul”. Se discută de o bună bucată de vreme posibilitatea trecerii celor două blocuri în administrația directă a întreprinderii. Pînă acum, însă, nu s-a ajuns la nici un rezultat. Pe același palier locuiesc băieți și fete, familiști și nefamiliști. I.L.L.-ul a transformat dușurile în bucătării individuale și, cum acestea sînt puține (3-4 la fiecare etaj), majoritatea locatarilor gătesc în camere. Există propunerea, mai veche, ca familiștii să fie grupați în blocul 11, iar ceilalți în blocul 10. Sau cel puțin pe etaje. Din nefericire, nu s-a făcut încă nimic nici în acest sens. Întreprinderea nu are dreptul legal, iar I.L.L.-ul, care are acest drept, nu mișcă nici un deget.

CĂMINUL FABRICII „LETEA”

Există bibliotecă, club, sală de dans și, fapt demn de menționat, curățenie. Activitățile cultural-educative sînt, însă, insuficiente, iar comitetul de cămin este fictiv.

— Locuiesc aici de un an — ne spune tehnicianul Gheorghe Irodru — dar n-am auzit de vreo ședință cu locatarii, organizată de comitet. De aceea nu-i de mirare că unele nereguli care ar putea fi ușor înlăturate continuă să persiste. Iată, de exemplu, stăm prost cu apa. Cînd venim de la lucru nu curge nici apa caldă, nici cea rece și nu ne putem spăla. Cîteva zile n-a fost căldură și, cum fiecare avem doar cite o pătură și aceea veche și uzată, am dormit cite doi în pat ca să nu ne fie frig. Comitetul de cămin ar fi putut interveni și într-un caz și în celălalt. Dar n-a făcut nimic.

— Avem pături noi în magazie — intervine Elena Ojogel — administratorul căminului.

— Și de ce nu le dați? — zic.

— Vrem să cumpărăm și saltele noi și să le dăm odată cu păturile.

Se-nsera, se-nsera,
Peste mare pleoapa nopții
Se-nchidea.

CĂMINUL GRUPULUI DE ȘANTIERE ELECTROMONTAJ

Camere de cite 6 pături. În unele locuiesc muncitori tineri și mai puțin tineri, în altele elevi în practică. Pe holuri, miros de mincare. Multe camere sînt străbătute, de-a lungul, de sfori pentru uscat rufe. La instalațiile sanitare — lumină slabă, roșie. (Becuri luate de la nu știu ce fel de mașini). Cîteva locatari mai în vîrstă dorm îmbrăcați. De aceea nu ne miră că păturile și cearsafurile sînt murdare. Comitetul de cămin — inexistent. Pe scări întineric să-ți scoți ochii. Impresia generală este aceea de neorindinal, totul pare lăsat la voia întîmplării.

E mult, foarte mult de făcut aici.

CĂMINUL TRUSTULUI DE CONSTRUCȚII

Pe același palier familiști și nefamiliști, băieți și fete. Pe holuri lași mari, cit un coș de căruță, landouri, ustensile de

bucătărie. Instalațiile sanitare sînt comune. La fiecare etaj există cite un singur duș, dar fără căpăcelul acela din capăt. În camera 3 am aflat că acest duș se numește **pară**. Fiecare locatar are cite o astfel de **pară** pe care o întrebuintează cînd vrea să facă baie.

— Nu-i mai bine să punei una și s-o lăsați acolo? — întreb.

— Nu că se ia — răspunde Andrei Ursachi. Dacă uiți para la duș n-o mai găsești. O ia cineva.

— De ce?

— Așa se obișnuiește. Și eu aș lua-o dacă aș găsi-o.

Trebuie să recunoaștem, e o optică pe cit de originală, pe atît de stranie.

Carol Dorofte propune ca în camere să se pună tablouri și perdele la geamuri.

— Ne-ar trebui un club cu televizor și bibliotecă — spune Andrei Ursachi.

— Da — intervine Gheorghe Popovici, responsabil cu cartea de imobil a blocului. Dar înainte de toate este absolut necesar să se despartă familiștii de nefamiliști. Pe etaje. Unii la un etaj, ceilalți la altul. Așa cum sîntem repartizați acum nu e bine.

SERGIU ADAM

Aleea Zorelelor

Am pătruns în locuința lui Francisc Enăsel, pe cînd acesta se afla în schimb. Tot ce știu despre el se rezumă la un caiet de fizică al seralistului Enăsel, la o complicată sonerie mecanică, invenție proprie, și la un colaj de fotografii cu Sophia Loren și Claudia Cardinale. Băiatul adoarme și se trezește purtînd în privire imaginea acestor frumoase ale secolului. Bineînțeles că trebuie să-i cer sezure pentru vizită. Nu se intră chiar așa în casa unui necunoscut. Dar nu știu nici acum dacă este vorba despre o locuință particulară sau despre o cameră de cămin.

Blocul se numește **al tineretului** și se află pe Aleea Zorelelor din municipiul de pe Trotus. Intr-o arapă locuiesc **băieții, în cealaltă fetele**. În fiecare cameră sînt două, chiar trei pături. Camerele sînt curate, îngrijite, respirînd într-o oarecare măsură personalitatea locatarilor. Spun într-o oarecare măsură, pentru că întreprinderea care administrează blocul (E.G.C.L.) nu admite totuși excesul de personalitate. Mobila e cam urtă și cam degradată. Credincioasele obiecte de inventar n-au totuși nici o vină. În cej opt ani de cînd se află în aceste odăi, s-au amortizat și și-au făcut pe deplin datoria. Dacă ținem cont că fiecare locatar plătește o chirie lunară de 150 lei, camerele ar putea fi totuși mai primitoare. Știm de la inginerul șef că E.G.C.L. a pornit din mai multă vreme „hîrtiile” pentru înlocuirea mobilierului. Dar între a face formele și a ajunge la rezolvarea chestiunii se întinde totuși o anumită distanță. De altfel, E.G.C.L., ca orice întreprindere economică își apără cu fermitate interesele. Astfel, nu s-au dat globuri pentru becuri ca să nu se spargă. Portarul-gestionar care ne însoțește este chiar de părere că biblioteca se va deschide numai cînd vine cineva în control. Să vadă și tovarășii ce bibliotecă frumoasă avem! Cu covoarele lucrurile stau cam la fel. Adică noile covoare au fost împărțite numai prin camerele

organizat chiar două consiuturi cu administratorii, comitetele de cămin și reprezentanții întreprinderilor și instituțiilor care patronază aceste cămine. Din discuții a reieșit că mai există totuși o serie de greutăți, legate în special de dotarea căminelor cu mobilier și materiale necesare activității culturale-educative.

Am vizitat, la Bacău, în Municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej și la Buhuși cîteva cămine unde există încă probleme nerezolvate, cu intenția de a propune organelor tutelare să ia măsuri corespuzătoare.

Publicăm în cuprinsul acestei pagini, însemnările noastre.

fetelor, că fetele sînt mai gospodine și le păstrează mai bine.

Ne continuăm plimbarea pe coridoarele blocului. Sîntem destul de mulți, aproape o comisie. Ne însoțesc tovarășii Mocanu și Constantinescu, cei mai tineri secretari municipali de U.T.C. pe care i-am văzut vreodată. Portarul-gestionar de serviciu se alătură grupului din proprie inițiativă. Are și el dreptate, trebuie să fie și cineva care să reprezinte interesele întreprinderii care administrează. Vrem să vedem clubul. Nu se poate, e închis. Mai devreme, fetele ne-au spus că nu prea frecventează clubul. Sînt mulți băieți acolo și nu se poate să vii neînsoțită. Sîntem de părere că biblioteca și clubul ar trebui scoase de sub administrația E.G.C.L. și încredințate comitetului de bloc. Toată lumea e de acord, inclusiv portarul-gestionar. Dar, după cite am aflat, comitetul nu prea funcționează. Nu, asta nu-i o problemă minoră, ar trebui să existe un organ reprezentativ al tinerilor, capabil să rezolve tot ce se ivește. Doleant, propuneri, chiar abateri. Portarul nu este totuși cea mai indicată persoană pentru a fi investit și cu răspunderi educative.

Un bun cîștigat este cantina de bloc. Acum cîțiva ani, cei care luau masa la cantină trebuiau să meargă cu autobuzul pînă în zona industrială. Risipă de timp și chiar de bani. Astăzi, cantina Grupului trimite prînzul cu mașina. Ar trebui totuși să se găsească o modalitate ca mîncarea să fie caldă. Nimeni nu se dă în vînt după ciorbă sleită.

Ne îndreptăm spre noul cămin al tineretului. O clădire modernă, impunătoare, camere cu un singur pat, apă curentă în fiecare încăpere, mobilă nouă, covoare noi. Altă viață. Condiția de cămin aproape că a dispărut, pe fiecare ușă se află cite o carte de vizită. Avem totuși o nedumerire. Mai curînd două. Cine stabilește criteriile de repartizare, condițiile de viață fiind total diferențiate? Numai chiria este aceeași. Asta este a doua nedumerire.

Înfățișăm această situație conducerei E.G.C.L. Inginerul șef Teodor Cutilas, contabilul șef Nicolae Gavriță și șeful serviciului de resort Mihai Marcel ne explică funcționarea criteriilor. La blocul nou au prioritate cadrele care au venit cu repartiziile de la comisia guvernamentală. Restul cererilor se rezolvă în ordinea în care au fost depuse. În privința chiriilor, ni se arată că există diferențieri (vreo șase lei). Oare n-ar fi bine să se treacă neîntîrziat la recalcularea chiriilor, țînd cont de diferența de confort? Dacă cineva plătește 150 sau 160 lei pe lună pentru o cameră cu un pat și cu mobilă plăcută, prețul ni se pare normal. Dar cei care locuiesc cite trei într-o cameră? Sîntem apoi de părere că tovarășul Mihai Marcel, oricît de bine intenționat ar fi, nu trebuie lăsat singur în dificilă misiune de a face repartiziile la blocul nou. Unii sînt la serai, alții nu, unii au o mai acută nevoie de condiții, criteriile, multiplele criterii care se pot ivi aici ar trebui să facă obiectul unui organism mai larg. Eventual o comisie care să cuprîndă reprezentanți ai U.T.C.-ului, ai sindicatelor, ai principalelor întreprinderi onestene. Tovarășul Marcel Mihai este de părere că e greu să intruși zilnic pe membrii unei comisii. Poate că are dreptate, dar chestiunea depășește oricum competența unui singur funcționar.

Documentarea s-a terminat. Rămînem singuri cu prietenii

noștri de la U.T.C. Uneori o zi este suficientă pentru a apropia oameni care nu se cunoșteau ceva mai devreme. Discuțăm ca vechi cunoștințe, convorbirea noastră se referă tot la tineret, unul dintre cei doi secretari, nu mai știu cine, ne spune că activiștii onesteni se simt exponenții fiecărui tînar. Am văzut tot timpul această mentalitate. Știm că organizația municipală se ocupă îndeaproape de viața tinerii generații. E bine că tot ce am constat ne ajută să formulăm o concluzie unică. Nu sîntem doi care vor să descopere și doi care vor să acopere, ci sîntem patru bărbați care știu că se poate face mai mult și trebuie făcut mai mult pentru condițiile de viață ale tineretului onestean. În acest moment, lucrurile sînt bune. Mîini atente au orînduit totul în așa fel, încît fiecare tînar venit în orașul de pe Trotus, să se simtă dintr-o dată inconjurat de dragostea și interesul celor din jur. Cred că nici un alt oraș din țară nu seamănă atît de mult cu o mare familie. În mașină, Genaru îmi spune că va trebui să revenim aici cu o sezoană literară. Îl aprob, dar mă gîndesc la necunoscutul Enăsel căruia îi suride în fiecare dimineață Claudia Cardinale.

MIHAIL SABIN

Șapte mirese

Titlul este destul de atrăgător, nu? Șapte mirese. Un bloc tineretului, la Buhuși. Deocamdată miresele stau în bloc dar, în luna februarie toate șapte se vor muta la mirii lor. Vor rămîne șapte locuri goale. Altele le vor lua locul. Și tot așa. Numai că, vedeți, nu în fiecare lună sînt șapte mirese. Sînt luni fără nici o mireasă și atunci mulți tineri rămîn pe „mîna proprietarilor”.

Uneori, cite un băiat pleacă în armată: se mai face un loc. Dar, față de cereri, oferta e prea mică.

Situația actuală a blocului tineretului din Buhuși este următoarea: Capacitate: 57 de camere. În 43 dintre ele locuiesc cite trei fete sau trei băieți; în 14 locuiesc cite doi familiști. Mobilier vechi de circa douăzeci de ani. Repetăm și în cifre: 20. Proprietar: E. G. C. L., adică exploatarea de gospodărie comunală și locativă. Chiria? 153 lei de persoană; pentru doi familiști (cu mobilierul lor) 320 lei iarna și 206 lei vara. Eu locuiesc într-un apartament cu două camere, și plătesc 130 lei pe lună. Ori eu plătesc prea puțin, ori locatarii căminului din Buhuși prea mult. Ne interesăm cine a calculat chiriile; și evident, aflăm: contabilul șef al întreprinderii de gospodărie locală — Bacău, cu mulți ani în urmă. Scaune nu prea sînt; locatarii primesc o dată pe an 12 cearsafuri pe care le spală singuri; există pături metalice, dar și dormeze de lemn; pe jos — pături și uneori covoare de iută; există dreptul de a călca lenjeria, vestimintele: un fier de călcat pe cameră; în camere e cald, dar era cald și afară (29 ian. 1974); locatarii ne-au spus: e potrivit. La fiecare etaj există o bucătărie destul de prost îngrijită: pe o sobă rece de tuci rămasă de la vechiul proprietar, se află lămpile cu petrol lampant. Fiecare cu „gazul” lui. Petrolul arde și miroase urît. Ca-n mîhălăile de cocioabe de altădată între care atîrnau pe-

Altă dată, ne spune un locatar... Știm, sîntem informați.

Altă dată, vechiul administrator al blocului, Fabrica de postav Buhuși, ne pune la dispoziție lemne de foc. Soba du-duia familiar... Știm! Mobila era mai bună, chiria mai mică... Proprietarul se îngrijea mai atent de condițiile de locuit ale tinerilor! Va să zică r. G. C. L. ridică lunar de la blocul tineretului, după un calcul sumar, 25.000 lei. Ne întrebăm dacă pentru această sumă, excluzînd cheltuielile de amortizare și întreținere, locatarii n-ar merita mai multă atenție.

...Cîndva exista la ultimul etaj, într-o sală numită Club, un televizor. Apartinea Fabricii de postav. Astăzi există o bibliotecă cu... 50 de cărți. Cum vă petreceți timpul liber în această mare familie? Cele mai multe fete ne-au răspuns: învîlăm, tricotăm, lucrăm, facem cite un „puloveraș”. Foarte bine, totuși cum vă petreceți timpul liber? Am prins din zbor un răspuns: la rude, la televizor. V-ar place să stați seara la un televizor? Ar fi, desigur, minunat. Deci, stimate tovarăși care administrați blocul, cum să facem, cum să dregem, ca împreună cu Comitetul orașenesc U.T.C., care, pe cît îi este în putință, tratează cu toată seriozitatea chestiunea, să venim în întîmpinarea acestei dorințe unanime: existența unui televizor. Seară de seară cele peste o sută de singurătăți, ar căpăta, poate, aspectul unei familii. Pentru că tinerii locatari se simt izolați, solitari. Comitetul orașenesc U.T.C., a organizat cîteva acțiuni instructiv-educative, de real interes, cu tinerele fete: întîlniri cu cadre sanitare, cu un jurist, cu o cosmeticiană. E bine. Dar am văzut tineri locatari triști și izolați care încă n-au capacitatea de a-și organiza judicios și plăcut viața. Un bloc al tineretului nu este un cămin cu locatari omogeni, de aceeași structură, vîrstă și profesie; trebuie căutate forme noi de educație și integrare; tînarul nu este pur și simplu un chiraș.

Singurătatea, absența părinților, a relațiilor colegiale de cele mai multe ori, toate își pun pecetea pe formația psihică și intelectuală a tînarului. Independența te învâlă să te descurci singur, să fii practic, dar nu-ți dă și cea mai bună direcție în viață. Totuși, locatarii s-au organizat pe micș familii, adică pe camere. Unele dintre ele sînt foarte curate și îngrijite, poartă amprenta „chiriașilor”: bibelouri, flori de plastic, mileuri, un radio, cărți. Aș spune că mobilierul foarte vechi și uzat dispare în spatele podoabelor, fapt care nu trebuie să ducă la concluzia că nu trebuie schimbat... Sigur, ne-am convins pe deplin că omul sfințește locul. Poate că fetele cu mai multă experiență în gospodărie ar putea să dea o mîna de ajutor celor foarte tinere, venite din mediul sătesc; poate comitetul de bloc ar trebui să-și facă simțită prezența mai activ; să găsească soluții, să înfrunțe „proprietarul”, să susțină în fața forurilor competente cerințele celor 150 de tineri.

În orașul Buhuși situația se va ameliora în septembrie cînd va fi dat în folosință cel de al doilea bloc pentru tineret, cu o capacitate de 310 locuri. Sperăm că el va fi administrat în așa fel încît condițiile de locuit să se împletească armonios cu un program de educație comunistă, pe măsura înalțelor imperative ale timpului nostru.

Tovarășul Baciu Constantin, secretar al Comitetului orașenesc U.T.C., ne-a dat toate asigurările că acest deziderat se va împlini.

OVIDIU GENARU